

FRANCESC RICART

Un Onze de setembre i escaig

I l'escaig, aquest any, no només ha estat la vigília de la Diada, quan bona part de les poblacions organitzen els seus actes, com el que organitza Òmnium Cultural d'Igualada al teatre de l'Ateneu des de fa sis anys, sinó que la Diada del 2009 es recordarà perquè s'ha allargat fins a les vuit del vespre de diumenge, dia 13, quan es va acabar el referèndum per la independència a Arenys de Munt. Quina festa! La convocatòria d'Arenys ja s'ensumava que podia ser més que una votació, de fet ha estat una votació amb uns altaveus impressionants que han remogut gairebé els fonaments de l'Estat i han fet tremolar els ellosnosonacionalistas, des dels que porten la marca socialista fins als que es diuen populars; uns fent-nos saber que no es pot jugar a jocs no-constitucionals i els altres brandant el principi de la legalitat i alguna cosa més, com els falangistes que van anar d'excursió patriota a Arenys i s'hi van deixar retratar amb les seves camises de color blau-falange, ulleres fosques i bigotets franquistes.

Arenys, tanmateix, ha estat una alenada fantàstica per a la consciència de molts catalans, per a la consciència nacional, és clar. El corrent d'aire ha arribat a bona part dels racons del Principat i ja han aparegut una bona colla de brots verds –ja em perdonaran la imatge– en forma d'anuncis de convocatòries de més referèndums a la manera d'Arenys de Munt: demanant a la ciutadania que voti per la independència del país.

A Igualada també. ERC va presentar dimarts passat a l'Ajuntament una proposta per fer una consulta popular a la capital de l'Anoia, tal com ens va explicar puntualment La Veü. Als republicans no els van sortir els números perquè els regidors d'Iniciativa van actuar amb fidelitat de grup municipal, decebant molta gent que encara vol veure ICV com una garantia d'exercici democràtic, valenta i activa, participant de totes les iniciatives progressistes. Els arguments dels grups que no van votar el referèndum al consistori igualadí tenen la mateixa música que els

Arenys ha estat una alenada fantàstica per a la consciència de molts catalans, per a la consciència nacional, és clar. El corrent d'aire ha arribat a bona part dels racons del Principat i ja han aparegut una bona colla de brots verds en forma d'anuncis de convocatòries de més referèndums

que s'han sentit a Espanya: que el dret a l'autodeterminació no hi cap a la Constitució espanyola, com va declarar la Vicepresidenta del govern de Madrid, Teresa de la Vega, una senyora que de jove, com corresponia a la gent dels partits d'esquerra, havia defensat aquest principi democràtic, que forma part de la Declaració Universal dels Drets Humans de 1948. Com ens hem de veure! O bé, diuen també, que ara no és l'hora de distreure el personal en aventures que no van enlloc i només portaran frustració i perquè hi ha altres coses molt més importants... O que els referèndums són demostracions d'infantilisme nacionalista o actes d'extremisme! És clar que els de la dreta oficial espanyola no s'estan demanant que s'actui i li diuen al President Zapatero que prohibeixi aquests jocs perillosos i, encara n'hi ha de més contundents, que ja ens han recordat que l'exèrcit (l'espanyol) també surt a l'articulat de la Constitució.

Tant se val, ja hi ha qui es mou i que treballa perquè Igualada pugui exercir el dret a votar com els arenyencs, els serossans, els berguedans i tantes altres poblacions que han anunciat referèndums arreu de la geografia principatina. Uns anuncis que molta gent veu com una mostra de recuperació de la salut nacional, de poble que vol fer un acte de responsabilitat cívica davant el futur, que no defuig responsabilitats, ans al contrari, és conscient que la votació en el referèndum per la independència és un acte de contradesafeció política, que es fa de manera inequívoca a favor del compromís pel teu país.

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

Sobre el tren i el tramvia

La classe política i els agents socioeconòmics han rebut amb entusiasme els anuncis fets pel conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, en matèria de mobilitat a la Conca d'Òdena. És cert que el nou emplaçament de l'estació dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya a Igualada, que es traslladarà a la Torre Requesens, alliberarà la ciutat de les molèsties i dels perills del pas a nivell a l'avinguda de Montserrat. Amb tot, aquest canvi no és una bona notícia perquè l'única solució vàlida era el soterrament de la via i de l'estació.

La nova estació estarà al bell mig del no res, fora de la trama urbana d'Igualada i encara més lluny d'on viu la immensíssima majoria de la població. Per si això fos poca cosa, l'accés cap al barri de Montserrat té difícil solució. Si es fa per la superfície, seguirà comportant perill per als vianants i molèsties als conductors. Si l'accés es fa per sota de l'avinguda de Montserrat, es donarà més arguments a favor que la millor opció era el soterrament, encara que fos una alternativa

més cara.

Imagineu-vos una persona que visita per primer cop Igualada i hi ve en tren. Ara, quan arriba, la primera imatge que té és la d'un passeig envejable. D'aquí poc, tindrà les vistes d'un barri construït molt abans de les planificacions urbanístiques i d'una fundició. I diuen que la primera impressió és la que compta...!

En el seu dia, l'alcalde Aymamí va proposar com a alternativa al soterrament la possibilitat que la nova estació es fes a la Torre Requesens. El globus sonda li va anar bé, atès que es van aixecar poques crítiques, i va aplanar el camí del Departament d'Obres Públiques. Alguns potser creuran que va ser una bona jugada estratègia amb l'objectiu de no allargar la decisió de la conselleria i trobar una solució ràpida al problema del pas a nivell. Es miri com es miri, el "pla B" de l'alcalde va ser la rendició i l'adéu definitiu a la possibilitat del soterrament. En un altre ordre de coses, Nadal també ha anunciat un tramvia que unirà la nova estació de tren amb Montbui, passant per l'Hos-

«Si les línies d'autobús funcionen bé, no cal un tramvia; la inversió que s'hi destinarà hauria de servir per costejar bona part de les obres de soterrament del tren entre Vilanova i Igualada»

pital. Aquesta inversió no seria necessària si la ciutat i la Conca d'Òdena disposessin d'un bon servei d'autobús (que, per cert, el conseller s'ha compromès a millorar), amb més freqüència de pas, amb parades més a prop de l'estació i amb uns horaris coordinats amb els del carrilet i els dels cotxes de línia. Aquest tema ja el vaig tocar àmpliament a l'article "Esperant l'autobús", publicat a La Veü del 24 de desembre de 2008. Un tramvia pot arribar a ser tan perillós com un pas a nivell, a més d'un problema afegit per a la circulació a les avingudes del Mestre Muntaner i de Balmes, ja prou carregades en hores punta. En poques paraules, si les línies d'autobús funcionen bé, no cal un tramvia; la inversió que s'hi destinarà hauria de servir per costejar bona part de les obres de soterrament del tren entre Vilanova i Igualada.

Però el pitjor del cas és que, tot i aquestes millores en transports, seguirem com fins ara: amb un tren que funcionarà bé com a metro comarcal però que, per anar a Barcelona, continuarà sense ser una bona alternativa a la prepotència i el tradicional mal servei de la Hispano Igualadina. Per gaudir d'unes bones comunicacions, sempre quedarà esperar la posada en marxa de l'Eix Transversal Ferroviari, la qual queda molt lluny encara i dependrà de l'estat de les arques de la Generalitat i dels hipotètics canvis al govern català en les properes dècades.